

Lynende lune. Knud Steffen Nielsen ævler sig omhyggeligt frem mod noget stort og fint og mærkeligt.

Af LARS BUKDAHL

Knud Steffen Nielsen: Som hypokonder har jeg slet ikke toppet endnu. 64 sider, 128 kr. Efter Hånd.

DET var Per Aage Brandt, der apropos digteren og billedkunstneren Thomas Bruun udtalte dette sprichwort: Malere kan ikke skrive, det er det, der gør dem så interessante at læse.

Det er en sandhed, der kræver sine nuancer, men der er noget om den: skribenter rundet af billedkunst kommer på godt og ondt underligt skævt og akavet og på samme tid ekstrauskyldigt og ek-strafrivolt ind på og igennem deres skriveri. Nogle numre i kongerækken kunne være Sven Dalsgaard, Freddie, Asger Jorn, Per Kirkeby, Claus Carstensen, og så på sit eget skæve forlag, Efter Hånd, Henrik Have, bos hvem den lige så underlige, dobbeltho-vedede snegl, Knud Steffen Nielsen, debuterede i 1980.

Et par bøger røg inden om Gyl-dendal og Borgen, før Knud Steffen (jeg er kun dus, fordi jeg ikke gider skrive Nielsen eller K.N. Nielsen, og Knud Steffen er så rigtigt et navn!) atter fandt hjem til Efter Hånd, hvorfra han nu som sin sjette bog udsender en

Småætsende vakkelvornheder

vistnok fantastisk god digtsamling, der smågenialt hedder, *Som hypokonder har jeg slet ikke toppet endnu* (endnu'et er ikke med overalt i bogen og må altså være optional). Ligesom forlægger Have har Knud Steffens poesi udviklet sig fra grå, forbasket, i høj grad billedkunstpraksisintern hermetik til lys og lystig meningsfor-revetthed.

Have er måske nok mere bastant end Knud Steffen, der snarere er fint dryssende filigran(nåle-)agtig. Hans digte væver sig omhyggeligt snublende ned ad siden, enhver fiks og åndssvag og anstrengt idé tages der opmærksomt bestik af, og konstant tales der nærmundtligt, sirligt retorisk, kindudspilende sidelæns ind, som den naturligste sag i verden, absolut lurepasseri.

Sumptomatisk (kom jeg helt passende til at skrive) er de selv-opfundne og opsamlede tyst spektakulære særgloser (tågænger!), der altid får lov til at stå og radiere med deres fulde stråleglans, dette er fintfølede klunserpoesi. Og inden det går for vidt med min

tungetale et samlet digt, der er nær ved at hænge sammen: »Til at begynde med satte jeg min/ lid til et par af/ ligningerne gik op/ men de teede sig/ som græskar, krummede/ udenom kniven, hvor skibene/ sejlede ud mod kanten./ Den selvhængte mand/ prøvede at tage de bebrejdede/ blikke med sig./ men etellerandet var kommet i klemme. Jord og himmel/ skiftedes til at undrage sig./ Hvis man blot valgte døden, så var skibet ukendeligt./ i levende live var besætningen/ sig selv, afbalancerede/ bortsetfra en enkelt tågænger, klatøjet/ men sekundet efter/ tilbage ved fuld koncentration/ og mod rette kurs, linieme fra/ den skrællede appelsin./ Gesjæften/ med et publikum der leger/ efterretligt. Propper pærer/ og sejskibe gennem flaskehalsen. / Og det lader sig kun gøre/ ved at sidde helt stille og kigge/ spytte kuvertens limkant til og/ afvente det tilfælde, at/ hypokondrien udvikler sig gunstigt.«

Der insisteres lige netop på skibsbilledet, men det bliver sandelig en gennemblæst allegori. En

i forvejen letfærdigt håndteret eksistentiel sorthed proppes ned gennem flaskehalsen og peppes nedflasket radikalt op, man kunne kalde det en ævlets sublim etik! Et citat: »Jeg sender plys og puder/ mod det skærende lys.«

I det hele taget strør Knud Steffen generøst absurd citérbarhed om sig. Et andet lige så poetisk eksempel: »Men hvad i alverden skal/ frysepakkerne/ i alt dette krystal«. På en side for sig selv står ordet »overlistninger«, og hvis man tager dobbeltbetydningen henad overOplister med, kan det ikke være mere præcist, for lige præcis præcisionen undgår hele tiden i disse ekstremt lydhøre og legesyge ophobninger af distinkt udskridende udsagn og ord og ting, der indgår mange konkrete oplister og lister. Et par tekster er ikke andet end det. Der er f.eks. den her sigende:

»Flg ord eksisterer ikke// Strål/
Måske, måske ikke:/ din måde at se væk på:/ turbine:/ hind og did:/ det varere fem minutter længere, måske:/ når som helst:/ strategisk vigtigt område:/ tiden læger ikke alle sår; tiden læger alle sår;«
Temperamentet må man godt kalde humoristisk, og jysk, derovre hvor avantgarden græsser med alle fire ben på jorden og hornene oppe i det blå. Lynende lune!